

sistem, fără ca măcar să aibă posibilitatea să fie prezentați unor familii. Mi se părea că niciodată nu vom ajunge să fim sunați și să ni se spună că “suntem în potrivire” cu un copil. Uram ideea de a-ți alege copilul. Nu înțelegeam cum alte cupluri merg și văd 1, 2, 5 copii și apoi refuză să continue potrivirea. Îmi ziceam într-una că eu îmi doresc ca acel copil pe care îl văd prima dată, acela să rămână copilașul meu. Mă rugam la Dumnezeu să nu fim nevoiți să avem mai multe potriviri. Pentru acest aspect le multumesc și doamnelor care ne-au explicat într-un mod foarte clar că atunci când suntem sunați și ni se face prezentarea unui copil, dacă avem ceva ce nu ne convine, sa nu mergem înainte cu potrivirea. Să nu supunem copilașul unei întâlniri.

Un astfel de copil trece prin multe până să își găsească familia. Să nu îngreunăm situația lui.

A venit și ziua când am fost sunați. Mult mai repede decât ne așteptam. Mult mai repede. Eu am răspuns, a trebuit să îmi stăpânesc bine emoțiile ca să înțeleg ce mi se spune.

Apoi a venit și ziua când l-am vazut pentru prima dată. Dar mai întâi a fost noaptea ce a precedat ziua... Nu am dormit deloc, emoțiile mă stăpâneau și întrebările îmi umblau prin cap la viteze maxime.

Când l-am vazut prima dată, o bucățică de om de 1 an și 10 luni, îmbrăcat în multe haine, doar ochii i se vedeau, ochii mari, clari, pătrunzători și veseli. Apoi mi-a zâmbit, m-a luat de mână. Au fost momente speciale care mi-au rămas în suflet. După ce am petrecut aproximativ 2 ore în acel parc, am știut ca el este COPILUL. Cum am știut? Nu aș putea să explic, am simțit pur și simplu. Ziua aceea este cea mai importantă zi din viața noastră și o serbăm ca atare în fiecare an. Pentru mine personal este mai importantă decât ziua lui de naștere, pentru că atunci eu nu am fost prezentă. Nu contează ca nu a fost în burtica mea, nu contează că nu l-am simțit mișcând din picioruse, nu contează ca nu l-am ținut în brațe bebeluș. Deși mi-aș fi dorit enorm aceste lucruri, ele au fost pe deplin compensate și sunt în continuare.

Totul a fost primit foarte bine de cei din anturaj, de familie, prieteni. Am avut susținerea lor și lucrurile au intrat foarte repede într-un “normal” neașteptat. Nu ascundem de nimeni povestea adopției, nu este ceva tabu sau secret.

Sunt foarte emoționată de fiecare dată când trebuie să îi spun povestea noastră. Acum este mare, înțelege și pune întrebări, întrebări la care primește răspuns pe înțelesul vârstei lui. Însă nu i se pare nimic greșit, ciudat, pur și simplu asimilează informațiile și crește știindu-le. În acest moment pot spune ca mi-am amintit că am copilul adoptat, exact când am fost sunată ca să scriu aceste rânduri. Totul este atât de normal și natural, încât pur și simplu...uiți câteodată. Parcă așa a fost dintotdeauna.

Copilașul a avut noroc de o familie de asistenți maternali deosebiți, i-au oferit iubirea și îngrijirea ca și cum ar fi fost copilul lor, l-au iubit și îl iubesc în continuare. Am ales să ținem legătura cu ei, la început telefonic, le povesteam cum se adaptează și evoluează, până baietelul a uitat complet imaginea lor. Iar acum, o dată, de două ori pe an ne vedem. Ei sunt parte din trecutul lui, din primele clipe de viață. Aceste moment îl vor defini la un moment dat.

Viața ni s-a umplut de soare și bucurie din momentul apariției baietelului. Multe lucruri au devenit diferite, dar în bine. Te adaptezi repede cu lucrurile bune și frumoase.

Experiența adopției a fost de departe cea mai frumoasă din viața mea. Deși viața îți oferă neîncetat surprize plăcute și mai puțin plăcute, lucrurile bune rămân cele care ne definesc și ne ajută să fim tari, să mergem înainte, orice ar fi. Dacă ar fi să o iau de la capăt în acest moment, aș face exact același lucru, aș opta pentru adopția acestei minuni, care astăzi împlinește 6 ani.